

Vi hugge med kårde

Vi hugge med kårde,
der ormen hin svare
jeg overvandt
i Sveriges lande,
og Tore for sande
gik mig til hånd.
Jeg hende værd tykte
at tage i favn;
så vide gik rygte
af Lodbroks navn.

2. Vi hugge med kårde,
fuld lidet til åre
jeg var dengang;
i Østerstrande
med blodige pande
så mangel svam;
da gaves de fugle
spisen så rund;
de rader vi kulte
i Øresund.

3. Vi hugge med kårde;
på bagen mig nå'de
kun tyve år;
der otte jar(e)ler
som armeste trælle
fulde til jord.
Der luktes så mangt
et øje til;
det spurgtes vel langt,
jeg sige vil.

4. Vi hugge med kårde
i striden hin hårde.
Til Odins hjem
de helsingeringe,
vor flåde kan tvinge
den vekselstrøm.
I skjolde og brynje
da bed den od,
der sværdet mon grine,
blev bølgens blod.

5. Vi hugge med kårde;
slet ingen sig spar'de,
men måtte slå.
Herod monne falde
så kæk over alle
på bølgens blå.
Man ingen kan minde
til skibs som han;
han mødte sin fjende
som en mand.

6. Vi hugge med kårde
og skjolde nedlagde,
da spydet blank
med jernet hint hårde
der uden al nåde
i mangel sank.
Kong Ravn der mon kvide
af banesår,
og blodet randt stride
af hoved og hår.

7. Vi hugge med kårde,
og ravnen sig spå'de
til feden bråd.
Vi redte på love
vilde dyr ud af skove
en davre kåd.
Da pilene stødte
som hagel af sky,
og buerne bødte,
der gik af ry.

8. Vi hugge med kårde,
og sverdene råbte
i højen sky.
På Uldene hede
blev Ejsten hin lede
i våbengny.
Hans guld vi mon tømme;
den hjernemost
sprang af dem i strømme
som vand af post.

9. Vi hugge med kårde;
vi hærdede sværde
i mandeblood;
da kløv'des de skjolde
for Borringholms volde
af pile og skud,
kong Volmer vi lav'de
et birtingsbad;
de høge der havde
nok til sin mad.

10. Vi hugge med kårde;
den strid åbenbare
tog overhånd.
Der måtte da falde
kong Frejer med alle
i Flemingsland.
På panser og sværde
der blodet flød.
Hver jomfru da kærde
sin bolers død.

11. Vi hugge med kårde,
slog inden skibsborde
foruden tal.
Ved Englands side
seks dage vi stridde,
kong Vatiof faldt;
der hulde vi messe
ogottesang,
så det uti fæste
og odden klang.

12. Vi hugge med kårde,
fra sværdene hårde
da regnede blod;
der ravnen fik føde
af dennem, som døde
ved Bardeflod.
Af giftige pile
så hart det bed;
af panden mon ile
så blodig' sved.

13. Vi hugge med kårde,
vi gjorde os hårde
mod sorten kunst;
vi brynjer brøde
og hjelme afstødte
uden al gunst.
At røre de buer,
det var slig harm
som skønne jomfruer
at tage i favn.

14. Vi hugge med kårde;
der fjenden erfar'de
vort våbenbrag:
Hvo ikke undfly'de,
men os vill' anbyde
ej så mere dag;
det var som at kysse
en enke ung;
vi monne dem dysse
i søvnen tung.

15. Vi hugge med kårde,
Hertiof sig var'de
og brugte ben.
På Ørknøers lande
Ragnvalder forsande
fik dødsens men;
da greb der stor kvide
den høgeflok;
thi Ragnvald i stride
dem skaffede nok.

29. Hæt op, o rune,
nu lader jeg stunde
til Odins gård.
Han lader mig kalde
med kæmperne alle
at sættes til bord,
hvor der skal nedsvælges
både øl og mjød,
men livet nu kvæles,
jeg dør dog sødt.

Ragnar Lodbrók var danskur víkingakongur frá 9. øld. Í Svøríki drap hann ein lindorm, og afturfyri fekk hann kongsdótrina Tóru til konu. Hann herjaði víða um, serliga fram við eingilskum og fronskum strondum. Til endans tapti Ragnar fyri tí norðhumbriska konginum Ella, sum koyrði Ragnar í eina ormagrøv at doyggja. Í ormagrøvini minnst Ragnar aftur á lív sítt og teir bardagar, hann hevur verið í – og leingist eftir at koma at sita til borðs saman við kempum hjá Óðini. Vísan er eitt slag av endurminningum! Ragnar Lodbrók hevur livað, men nógv av tí, sum verður sagt um hann, er ævintýr. Vísuna hevur Peder Syv yrkt eftir eini eldri vísu. jd